

Радасць для цёці Тані

— Вось зараз сустрэнем тату з працы і пойдзем разам выбіраць падарунак цёці Тані на дзень народзінаў, — кажа знаёмая сваёй пяцігадовай дачцэ.

— А ў мяне ўжо ёсць для яе падарунак, — інтрыгуе Насця.

— ?

— Я падару ёй радасць.

У парку, што ля Чыжоўскага вадасховішча, на выхадных заўсёды процьма бацькоў з дзеткамі. Таму я часта хаджу туды па натхненне. Вось і на гэты раз пасля слоў «Тата, нічога страшнага, калі мой кубік (малеча трымае ў руках кубік Рубіка) зламаецца...» навастрыла вушы — падрыхтавалася захапляцца чарговай геніяльнай думкай дзіцяці. Але пачула банальнае «Ты ж мне купіш новы».

Пра розныя хібныя ўстаноўкі, траўмы, страхі і комплексы, якія вечна занятыя бацькі несвадомы прывіваюць сваім дзецям, наслухалася на фестывалі трэнінгаў «Лёгкае жыццё».

«З дзяцінства я чула: ты ПАВІННА скончыць школу з залатым медалём, паступіць ва ўніверсітэт на бюджэт, паспяхова (!) выйсці замуж, — падзялілася сваёй гісторыяй Марына. — «Каб усё было, як у людзей», — любіла паўтараць мая мама (якая пры гэтым працавала на дзвюх работах, забываючыся пра сябе). І працягвала навязваць мне свой сцэнар паспяховага жыцця. Я яго бяздумна пражывала, бо з дзяцінства прызвычалася слухацца. Але пры гэтым не адчувала сябе шчаслівай».

«Бацькі заўсёды параўноўвалі мяне са старэйшай сястрой, — падхапіла Света. — Таму я расла з комплексам непаўнаважнасці. Таня была і прыгажэйшая, і вучылася лепш за мяне. Тады я вырашыла даказаць ім, што і я магу. Паступіла ва ўніверсітэт, скончыла яго з чырвоным дыпламам... Але комплекс, што я горшая за кагосьці, дагэтуль не пакідае. Па звычцы працягваю ўсім нешта даказваць».

У вёсцы Горная Рута, што ў Гродзенскай вобласці, жыве рамеснік Мікіта Цехановіч са сваёй сям'ёй. Пазнаёмілася я з ім на кірмашы, дзе ён разам з маленькім сынам Дабрынем прадаваў самаробных конікаў-качалак. Яшчэ тады я з захапленнем назірала за ідыліяй, якая пануе паміж бацькам і сынам. А на днях у інтэрнэце выпадкова натрапіла на мудрыя развагі Мікіты пра выхаванне дзяцей: «Дзеці дасканалыя ад нараджэння. Я сваю задачу бачу ў тым, каб уважліва да іх ставіцца і дапамагаць заставацца сабой, захоўваць чысціню, непасрэднасць, давер да свету, жыцця. Як, напрыклад, робяць скульптуру? З каменнай глыбы трэба акуратна прыбраць усё лішняе. А ў нас на дзяцей усё наляпляюць: бацькі, бабулі, дзядулі, людзі ў двары, у школе. Ды так, што яго сапраўднага ўжо і не бачна. Я 20 гадоў жыцця займаюся тым, што ўсё гэта з сябе прыбіраю, каб узгадаць, хто я сапраўдны і навошта на гэтую зямлю прыйшоў. І менавіта дзеці мне ў гэтым дапамагаюць».

Аднойчы мудрэц убачыў мужчыну, які нёс на плячах неабдымна велізарны груз. Было заўважна, як у яго ад такога цяжару падкошваюцца ногі.

— Чаму ты асудзіў сябе на цяжкую працу і пакуты? — спытаўся стары.

— Каб мае ўнукі і дзеці былі шчаслівымі, — адказаў небарака. — Мой прадзед працаваў не пакладаючы рук дзеля дзеда, дзед — дзеля бацькі, бацька — дзеля мяне, а я буду пакутаваць дзеля шчасця маіх дзяцей.

— А хоць хтосьці ў вашай сям'і быў шчаслівым? — пацікавіўся мудрэц.

— Пакуль яшчэ не, але дзеці і ўнукі, напэўна, стануць шчаслівымі! — летуценна прамовіў мужчына. Змахнуў з ілба кропелькі поту і зноў узваліў на плечы цяжкі груз.

— На жаль, непісьменны не можа навучыць чытаць, а крот ніколі не выхавае арла! — уздыхнуў мудры чалавек. — Спярша трэба навучыцца самому быць шчаслівым, толькі тады ты зможаш навучыць дзяцей шчасцю. І гэта будзе твой самы каштоўны падарунак.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК. dryla@zviazda.by

Сямейная газета

Выпуск № 15 (58)

■ Вам і не снілася...

Падарунак Іеманжы

Бразілец вывучыў беларускую мову, каб лепш разумець каханую

Воля і Патэрсан зычаць беларускім спартсменам паспяхова выступіць на Алімпіядзе. Здымак зроблены падчас сямейнага 10-кіламетровага забегу ў чэрвені.

Беларуска Воля Ермалаева адразу, як прыляцела ў сонечны Саўвадор, пабегла на мора і папрасіла ў Іеманжы сабе мужа. І што вы думаеце? Сустрэла яго на другі дзень. З таго моманту васьмь гадоў маладыя людзі не расстаюцца. Пра супадзенні і цуды, на якія здольнае сапраўднае каханне, размаўляем з Воляй і Патэрсанам Франко па скайпу. Па-беларуску.

«ПАТЭРСАН БЫЎ АДЗІНЫ, ХТО ЗАЦАНЫЎ МАЕ ДРАНКІ»

В.: Пра багіню мора Іеманжу я прачытала ў кнізе Жоржы Амаду «Мёртвае мора». Яна там якраз зладзіла сямейнае шчасце для адной пары. І я таксама вырашыла абавязкова папрасіць у яе мужа. Даслала канкрэтны запыт: каб быў прыгожы, высокі, каб меў цікавасць да моваў, каб масаж умеў рабіць, каб гатаваць не цураўся... У выніку атрымалася нават лепш (глядзіць на Патэрсана). Цяпер штогод 2 лютага (свята Іеманжы ў Саўвадоры) нашу ёй падарункі — дзякую за мужа.

— Прыгадайце дзень, калі вы пазнаёміліся? Гэта было каханне з першага погляду?

П.: Мы пазнаёміліся ў Бразіліі, ва ўніверсітэце, дзе я вучуся. Пяць гадоў таму Воля прыехала

сюды на стажыроўку. У той дзень яна рабіла прэзентацыю пра Беларусь і адразу ж мне спадабалася. Першая думка была: яна занадта прыгожая, каб звярнуць на мяне ўвагу. Калі даведаўся, што прыляцела з Масквы (Воліны бацькі пераехалі туды з Наваполацка, я ж таксама нейкі час жыў у Расіі) падумаў: падыду да яе і пакажу, як я свабодна размаўляю па-руску.

— Вырашыў уразіць яе такім чынам?

П.: Так. Але гэта зусім не спрацавала. Ёй гэта было не зусім прыемна.

В.: Я спачатку вельмі засмуцілася. Вучыла партугальскую два гады. Прыехала ў Бразілію, каб яе практыкаваць. І тут падыходзіць бразілец і вітаецца са мной па-руску. Больш за тое, сказаў: «Калі хочаш, ты можаш па-руску рабіць прэзентацыю, а я буду на англійскую перакладаць». Яго прапанову дапамагчы я ўспрыняла як абразу.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ Беларусікі

«СЫН — МАЯ ЛЮБІМАЯ ФОТАМАДЭЛЬ»

Гэты здымак нам даслаў тата 2-гадовага Давіда. Іван Барысаў жыве ў Жлобіне і працуе на Беларускай металургічным заводзе. У вольны час любіць фатаграфіраваць. «Я ўжо даўно захапляюся фота. А сын і жонка — мае самыя любімыя фотамадэлі. Наш Давід — гэта маленькі метэор: як і большасць дзяцей, хоча ўсё паспрабаваць, памацаць і практычна ніколі не сядзіць на месцы. Але як толькі я бяру ў рукі фотаапарат, яго як быццам падмянілі: адразу робіцца спакойным, любіць пазіраваць. Аднойчы мне захацелася зрабіць прыгожы здымак Давіда ў нацыяльным строі. Якраз кашулька з арнамантам у нас была, набылі яе даўно, навыраст, яшчэ калі чакалі сына. Мы з гэтым здымкам ужо перамаглі ў рэспубліканскім конкурсе «Селфі&фота ў вышыванцы». Вышыванка — гэта крута і прыгожа. Шкада, што нармальнага адзення з арнамантам у нас у Жлобіне не знайсці. Я і сам бы апранаў з задавальненнем».

Шаноўныя мамы і таты, бабулі і дзядулі! Шчыра запрашаем вас прыняць удзел у конкурсе «Беларусікі». Дасылайце здымкі вашых дачушак і сыночкаў, унучкаў і ўнучачак, а мо нават і праўнукаў (з невялічкім, 4-5 сказаў, аповедам пра фота) на адрас «Звязды». Але адна ўмова — каб, зірнуўшы на фота, адразу ж было зразумела, што гэта «беларусік». Арыгінальнасць і творчы падыход вітаецца! Аднаго з беларусікаў, якога мы убачым на здымках, чакае прыз.